

[Stensballe.]

sagt: Nu ønsker vi ikke længere at forhandle — det var i øvrigt, medens den højtærede Minister var syg; Statsministeren ledede Forhandlingerne. Vi kom ogsaa godt i Gang i Udvalget med Hensyn til eventuelt at kunne faa Krisekasser gennemført. Jeg erkender dog, at Tiden dertil var fettere end nu. Men hvad skete der? Da vi skulde have denne Forhandling endelig gennemført, kom Regeringspartierne og erklærede: Dette kan vi slet ikke være med til i Landstinget; den Sag skal ordnes i Folketinget. Derefter førte vi saa Sagen hened i Salen med et Forslag, som vi betegnede som Forhandlingsgrundlag; herfra blev det ført i Fællesudvalg, og den højtærede Minister erindrer sikkert nok, efter at have sat sig ind i Sagen paa ny, hvorledes det endte med, at det hele nærmest blev slyttet i Fællesudvalget. Der kom overhovedet ikke en reel Forhandling i Gang, efter at Landstingets Udvalg havde givet op. Derfor maa jeg overfor den højtærede Minister hævde, at det ikke er os, der ikke vilde naa til Enighed. Nej, vi udstrakte Haanden ikke een, men to Gange, ogsaa her i Landstinget, men det var Regeringspartierne og Regeringen, som ikke ønskede at forhandle til Bunds om disse Forslag herovre, idet de sendte dem tilbage til det andet Ting. Naar man derfor taler om Ansvar, vil jeg mene, at det Ansvar, som paahviler ethvert Parti i denne Forbindelse, er større for Regeringspartierne end for os. Hvis vi i Fjor havde faaet Sagen ordnet, havde den højtærede Minister ikke været ude for de Vanskeligheder, han er ude for nu, og som han har været ude for i Aar, thi saa havde vi haft Krisekasser, som havde kunnet lette Byrderne, ikke mindst for Kommunerne.

Nu forstod jeg det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) saaledes, at hvis der kunde tilvejebringes en Ordning med Hensyn til Krisekasser, enten sammen med eller forud for Vedtagelsen af et Lovforslag som dette, vilde det ærede Medlem være villig til at tage Arbejdet op i Udvalget. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at det var det, jeg foreslog i Fjor, og det var det, jeg foreslog i Efteraaret, da den nugældende Lov var til Behandling her, men da havde det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds desværre en anden Opfattelse. Var vi den Gang kommet til at behandle Krisekasserne paa ny, og havde vi den Gang sørget for at faa en Lov om Krisekasser gennemført, havde den virket nu, og saa havde vi, som jeg sagde tidligere, været sparet for denne

Forhandling her. Men hvis der endnu er Mulighed for at faa Krisekasser gennemført, vil jeg ogsaa tilsige min Bistand dertil i Udvalget. Det var jeg allerede villig til i Fjor, og jeg udtalte i Efteraaret ligesom nu her, at vor Stilling til et Lovforslag som dette vilde være noget anderledes, hvis vi kunde faa Krisekasser gennemført. Thi jeg mener, at det er nødvendigt at faa Krisekasser gennemført, hvad det har været lige siden 1927. Nogen Villie til at hjælpe til har vi imidlertid ikke sporet fra Regeringspartiernes Side for nu i Aar. Naar vi tidligere har søgt at faa Sagen gennemført, har vi nærmest faaet en kold Skulder vendt imod os.

Ludvig Christensen: Jeg vil gerne minde det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) om, at naar vi i Fjor ikke kunde naa til Ende med Behandlingen i det Udvalg, der i dette høje Ting var nedsat angaaende Forslag til Lov om Krisekasser, skyldtes det den Omstændighed, at der i den udstrakte Haand fra Partiet Venstre var alt for lidt. Det hjælper ikke, at man strækker en Haand ud, naar der ikke er Fugls Føde i den, og det, som det navnlig gælder om ved Gennemførelsen af en Krisekasseordning, er jo, at de arbejdende Arbejdere skal kunne betale Kontingentet. Det gennemsnitlige Kontingent pr. Arbejdsløshedskassemedlem i Aaret 1929—30, et Aar, da Kontingenterne ikke var særlig høje, var mellem 67 og 68 Kr. Det maa vist betragtes som saa nogenlunde Toppunktet af, hvad man kan forlange af Arbejderne som Præmier, udredet af dem selv til Forsikring mod Arbejdsløshed, mod al den Arbejdsløshed, som de jo slet ikke selv er Skyld i. At man saa oven i Købet forlanger, at de skal betale endnu mere for at gennemføre ogsaa en Krisekasseunderstøttelse, er at spænde Buen for stærkt. Det er at anspænde Økonomien saaledes, at den gaar over Gævind. Det lader sig ikke i det lange Løb gøre at sætte Kontingenterne saa voldsomt op, som der her vilde blive Tale om. Da vi derfor var klar over, at det var ganske umuligt her i Tinget at opnaa Enighed om et offentligt Tilskud, der var tilstrækkelig stort til i alt væsentligt at kunne bære Oprettelsen af Krisekasser, var det, vi gjorde opmærksom paa, at Forhandlingerne ikke burde fortsættes længere her, men at Lovforslaget burde føres over i det andet høje Ting, for at vi til sin Tid kunde faa det behandlet i det Fællesudvalg, der ogsaa blev nedsat den Gang.

Men saa kommer der en Ting til, som